

Uitslagen van de Belgische zeevisserij gedurende de jaren 1957-1961

In ons nummer van vorige week vingen wij aan met het verslag over de uitslagen van de Belgische zeevisserij gedurende de jaren 1957-1961. Deze studie werd samengesteld en uitgegeven door de Dienst voor de Zeevisserij — verbonden aan het Ministerie van Land.

In huidige nummer gaan wij verder met dit belangrijk overzicht.

De grote diepzeetrawlers beproefden, na uitbreiding der IJlandse wateren, eerst nieuwe visgronden, zoals de gronden in de Barentssee, nabij de Bereneilanden en Labrador, echter zonder sukses. De kleinere IJlanders pasten zich na enkele moeilijkheden meer en meer aan de nieuwe toestanden buiten de 12 mijlszone aan.

De grote trawlers begonnen zich dan ook terug in grotere mate aan de IJlandse gronden te interesseren. Zij verkenden daarenboven, niet zonder sukses visgronden gelegen in het Oostende, Noorden en Noord-Westen van het eiland.

Een der gevolgen van het in exploitatie nemen van deze nieuwe visgronden was een opvallende wijziging in de samenstelling der vangsten: bv. de aanvoer van rode zeebaars (rode boon, klipvis), die in 1956 reeds een flinke verhoging kende, ging met een sprong omhoog na 1958.

Al deze inspanningen zouden echter weinig gebaat hebben moesten de prijzen niet gestadig aan het stijgen zijn gegaan. Verscheidene oorzaken liggen aan de grond van deze prijsstijging, maar waarschijnlijk mag wel aangenomen worden dat de

twee belangrijkste zijn in het in werking treden van de E.E.G. en het tot stand komen van een minimumprijzen- en opvangregeling. De manier waarop de minimumprijzenregeling invloed kan hebben op de prijzen is evident.

De inwerking van de E.E.G. op de visprijzen is complexer. Aangenomen kan worden dat de voornaamste prijsopvoerende invloed het feit is dat de export naar belangrijke afzetgebieden sterk omhoog liep. Hier was de invloed van de export van Belgische produkten waarschijnlijk minder groot, dan deze uit de ons concurrerende havens, zodat de prijzen in deze havens in nog grotere mate stegen en onrechtstreeks invloed uitoefenden op deze die genoteerd werden op de Belgische markt.

Verder is het wel mogelijk dat de, ingevolge de E.E.G., stijgende levensstandaard, de vraag naar het produkt doet vermeerderen.

Wat er ook van zij, onderstaande tabel geeft een idee van de prijsstijging:

In de loop der verslagperiode steeg de gemiddelde prijs dus met praktisch 20 %.

Daarenboven kwamen nog enkele

GEMIDDELDE PRIJS AF VISSER VOOR DE TOTALE PRODUKTIE IN:

1952	1953	1954	1955	1956	1957	1958	1959	1960	1961
8,07	7,55	8,29	8,08	9,54	9,94	10,20	10,69	11,27	11,88

andere factoren een gunstige rol spelen (zoals bvb. de langzame verbetering van de tongenstand op de Witte Bank) zodat op het einde der verslagperiode de toestand van de vloot, als één geheel, opnieuw te vergelijken was met deze van vóór de crisisperiode. Dit blijkt uit de vergelijking van de gemiddelde besomming per bruto-ton:

1957	: 16.846
1958	: 17.524
1959	: 17.593
1960	: 18.485
1961	: 18.625

In detail was de toestand echter enigszins anders geworden. Zekere kosten waren gestegen, en verder hebben bepaalde categorieën van schepen meer geprofiteerd van deze algemene verbetering dan andere. Dit zal echter klaarder aan het licht komen in het volgende hoofdstuk.

UITSLAGEN VAN HET STATISTISCH ONDERZOEK DER BOEKHOUDINGEN

Om de zaak niet te ingewikkeld te maken werd de vloot, waarover gegevens beschikbaar zijn, ingedeeld in categorieën.

Deze categorieën zijn gebaseerd op de tonnaam, en wel zo, dat de regel steeds dezelfde visgronden be-

werken. De eerste twee categorieën, tot aan 30 bruto-ton, omvatten de kustvloot. Dit zijn de scheepjes die normaal de dag- (of nachtreisjes) maken op de kust en wier vangst bestaat uit garnalen, en subsidiair bodemvis (hoofdzakelijk platvis) en sprat.

Gezien er toch een betrekkelijk belangrijk verschil bestaat tussen de grotere en kleinere kustvaartuigjes, en verder tussen de exploitatie van deze die respectievelijk varen vanuit de havens van Zeebrugge, Oostende en Nieuwpoort, werden twee categorieën gemaakt, met name de scheepjes van minder dan 20 bruto-ton en deze van meer dan 20 bruto-ton, en werd ieder deze categorieën verdeeld in drie sub-groepen volgens de thuishaven.

Volledigheidshalve zou nog een onderscheid moeten gemaakt worden tussen scheepjes die hoofdzakelijk garnaal vissen en andere die langere reisjes maken op bodemvis, en verder, sedert 1960, tussen deze die de bokkervisserij beoefenen en de andere. Dit zou onsechter werken te ver leiden.

De derde categorie, van 30 tot aan 70 bruto-ton omvat de kleine middenslagscheepjes. Deze vaartuigen bevissen vooral de zgn. «West»

en de «Oost». Dit zijn visgronden gelegen langs de zuid-oostkust van Groot-Brittannië, ongeveer van het eiland Wight tot in de buurt van Lowestoft, en in het zuidelijk gedeelte van de Noordzee, ten westen van de Belgische en Nederlandse kusten. Nu en dan gaan ze ook wel verder, met name naar de visgronden der volgende categorie.

De vierde categorie, laten we ze noemen «middenslagschepen» tussen 70 en 120 bruto-ton, bevissen in hoofdzaak de zgn. «Kanaal», de «Witte Bank», de «Kreeftenput», de «Noord» en de Ierse Zee.

Dit zijn de visgronden, gelegen ten zuid-oosten, ten westen en ten noorden van Landsend, de tongengronden van de Duitse bocht, langsheen het zogenaamde P.-pas, noordelijk van de Wadden eilanden, langsheen Helgoland tot in de buurt van Ebsjerg, de gronden ten zuidwesten van de Silverput, en ten slotte de gronden ten noorden van de zgn. «Kanaalgronden» in het geografisch Kanaal van Bristol en de Ierse Zee.

De kleinste scheepjes van deze categorie bevissen ook wel de West en de Oost, en de grootste kunnen ook okkasideel de visgronden van de vijfde categorie bezoeken.

De schepen van 120 ton en meer worden onderverdeeld in twee groepen.

De eerste, Noordzeeschepen of kleine diepzeeschepen, bevissen in

hoofdzak de zgn. «Noordzee», de «Moray Firth», «Noop Head», de «Minch» en «West Schotland».

Ieder deze visgronden is vrij beperkt. Zo wordt door «Noordzee» niet verstaan de gehele uitgestrektheid die gedekt wordt door het geografisch begrip, maar alleen enkele visgronden die het centrale gedeelte van deze zee vormen, ten noorden van de Doggerbank.

Sommige dezer schepen varen ook wel eens naar IJland.

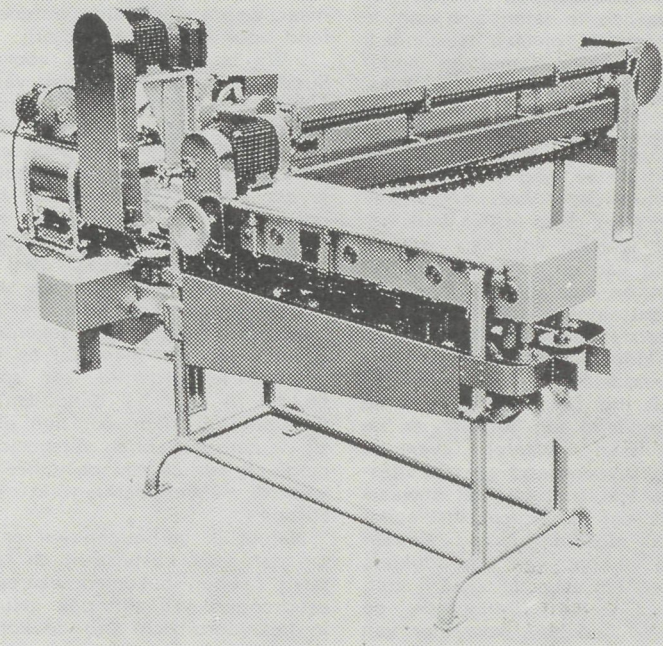
De zesde groep is deze der kleine IJlandvaarders. Over het algemeen zijn ze wel groter dan de vorige en hebben ze ook sterkere motoren, maar dit is niet altijd het geval. Het gebeurt ook wel dat een bepaald schip het ene jaar hoofdzakelijk op de visgronden van categorie vijf vist, en het andere jaar op IJland. In het hiernavolgende overzicht worden ze dan telkens gevoegd bij de groep waar ze het grootste gedeelte van het jaar visten.

De eigenlijke grote trawlers, die IJland doen en okkasideel ook naar Labrador, Groenland, de Barentssee, de Bereneilanden voeren, konden in dit overzicht niet opgenomen worden.

Inderdaad behoren ze toe aan enkele maatschappijen en hun aantal is te klein, zodat uiteindelijk in het kader van deze publikatie de geheimhouding der gegevens in gevaar zou komen.

(Vervolgt).

De ARENCO-fileermachine maakt tot 300 visrepen per minuut. Deze, en andere visbewerkingsmachines worden tentoongesteld op de visserijtentoonstelling „Scheveningen 64 — Rijk is de Zee” die doorgaat van 14 tot en met 29 juli a.s. — Stand nr 46.

ARENCO n.v., Jan Van Rijswijcklaan 143
ANTWERPEN — Tel. (03) 38 59 65

(5115V)